

уничтожилъ го, кой-то (пекалъ-а) мыслаше да прїемне земїж-тѣ, но среѣна небе-то: „гдѣ ти е жало-то, о смърть! пакле, гдѣ ти е повѣда-та? — Христосъ възкрѣсна а ты падна.“

Съ такавъ дѣховнѣ радость пзани сѣ и нача сове-тѣ, на воскресенїе; тѣ лѣтъѣтъ съ пѣсны-тѣ си, и сѣка пѣснь гласи, какъ е христосъ надвилъ смърть-тѣ и пекалъ-а. Като сѣ отпѣе нѣколко пѣти: „христосъ воскресе,“ тогава дохожда обикновенна-та пѣснь за воскресенїе-то: „като видѣхмы воскресенїе-то христоко, да сѣ поклонимъ господѣ Исхсѣ, кой-то е единъ само той безъ грѣхъ: на твоей-а кръстѣ сѣ покланяваме христе, и скето-то твое воскресенїе твое пѣемъ и славимъ.“

Потомъ сѣ пѣе, какъ сѣ дошла мироносицы-тѣ на празный гробъ, а подиръ това кондакъ-а на утренний-а канонъ, кой-то сѣ пѣе и на лютюргїѣ: „ако и да си влѣзалъ въ гробъ, безсмъртнїй, но си стрѣшилъ силѣ-тѣ на пекалъ-а и си възкрѣсналъ като повѣдатель, христе Боже, кой-то си реклъ на жени-тѣ мироносицы: радвайте сѣ! и кой-то си дарилъ миръ на апостоли-тѣ си, на онѣзи, кой-то сѣ паднали дай воскресенїе.“

И най послѣ пѣе сѣ радостный тропаръ, кой-то тѣй живо описва божество-то христоко, кое-то е сѣкадѣ и на самый-а мѣ смъртнїй часъ: „въ гробъ-а съ тѣло, а въ адъ съ дѣшѣ, като Богъ, въ рай съ хайдѣкъ-а, и на престолъ-а съ отца и дѣха си былъ, христе, кой-то се исплвашъ, неописанный.“